

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSFORORDNING (EF) nr. 1071/2009**2019/EØS/18/40****av 21. oktober 2009****om innføring av felles regler med hensyn til vilkårene som må oppfylles for å utøve yrket som transportør på vei, og om oppheving av rådsdirektiv 96/26/EF(*)**

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 71 nr. 1,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra EUs datatilsyn⁽²⁾,

etter samråd med Regionkomiteen,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 251⁽³⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Gjennomføringen av et indre marked for veitransport med like konkurransevilkår krever ensartet anvendelse av felles regler om adgang til yrket som godstransportør eller persontransportør på vei (veitransportøryrket). Slike felles regler vil bidra til et høyere faglig kvalifikasjonsnivå for veitransportørene, rasjonalisering av markedet og forbedret kvalitet på tjenestene som ytes, til beste for veitransportørene, kundene og økonomien som helhet, samt til bedring av trafikksikkerheten. De vil også lette veitransportørenes faktiske utøvelse av etableringsretten.
- 2) I rådsdirektiv 96/26/EF av 29. april 1996 om adgang til yrket som godstransportør og persontransportør på vei og om gjensidig godkjenning av diplomer, eksamenbevis og andre kvalifikasjonsbevis med sikte på å lette slike transportørers faktiske utøvelse av etableringsadgangen i innenlandsk og internasjonal transportvirksomhet⁽⁴⁾ er det fastsatt minstevilkår for adgang til veitransportøryrket og for gjensidig anerkjennelse av dokumentene som kreves i den forbindelse. Erfaringen, en konsekvensanalyse og ulike undersøkelser viser

imidlertid at medlemsstatene anvender nevnte direktiv forskjellig. Slike forskjeller har flere negative konsekvenser, særlig konkurransevridning, mangel på markedsinnsyn og på ensartet overvåking samt en risiko for at foretak som ansetter personell med lave faglige kvalifikasjoner, opptrer uaktsomt med hensyn til reglene om trafikksikkerhet og arbeidstakernes rettigheter, eller i mindre grad overholder disse, noe som kan skade bransjens omdømme.

- 3) Disse konsekvensene er desto mer skadelige fordi de kan forstyrre et velfungerende indre marked for veitransport, ettersom markedet for internasjonal gods-transport og visse former for kabotasje er tilgjengelig for foretak i hele Fellesskapet. Det eneste vilkåret som gjelder for slike foretak, er at de har en fellesskapslisens, som de kan få dersom de oppfyller vilkårene som gjelder for adgang til veitransportøryrket, som fastsatt i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1072/2009 av 21. oktober 2009 om felles regler for tilgang til den internasjonale markeden for gods-transport på veg⁽⁵⁾ og europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1073/2009 av 21. oktober 2009 om felles regler for adgang til det internasjonale markedet for transport med turvogn og buss⁽⁶⁾.
- 4) De eksisterende reglene om adgang til veitransportøryrket bør derfor moderniseres for å sikre at reglene anvendes på en mer ensartet og effektiv måte. Ettersom overholdelse av nevnte regler utgjør det viktigste vilkåret for å få adgang til fellesskapsmarkedet, og ettersom de gjeldende fellesskapsrettsaktene på dette området er forordninger, synes en forordning å være den best egnede rettsakttypen til å regulere adgangen til veitransportyrket.
- 5) Medlemsstatene bør få mulighet til å tilpasse vilkårene som må oppfylles for å utøve veitransportøryrket i de mest fjerntliggende regionene omhandlet i traktatens artikkel 299 nr. 2, på grunn av disse regionenes særlige kjennetegn og begrensninger. Foretak som er etablert i de nevnte regionene, og som oppfyller vilkårene for å utøve veitransportøryrket bare som følge av en slik tilpasning, bør imidlertid ikke kunne få fellesskapslisens. Tilpasningen av vilkårene for å utøve

(*) Denne unionsrettsakten, kunngjort i EUT L 300 av 14.11.2009, s. 51, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 88/2014 av 16. mai 2014 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport), se EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende* nr. 63 av 30.10.2014, s. 31.

⁽¹⁾ EUT C 151 av 17.6.2008, s. 16.

⁽²⁾ EUT C 14 av 19.1.2008, s. 1.

⁽³⁾ Europaparlamentets uttalelse av 21. mai 2008 (ennå ikke offentliggjort i EUT), Rådets felles holdning av 9. januar 2009 (EUT C 62 E av 17.3.2009, s. 1), Europaparlamentets holdning av 23. april 2009 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 24. september 2009.

⁽⁴⁾ EFT L 124 av 23.5.1996, s. 1.

⁽⁵⁾ EUT L 300 av 14.11.2009, s. 72.

⁽⁶⁾ EUT L 300 av 14.11.2009, s. 88.

- veitransportørryrket bør ikke føre til at foretak som ville ha fått adgang til veitransportørryrket, og som oppfyller de generelle vilkårene fastsatt i denne i forordning, hindres i å utføre transport i de mest fjerntliggende regionene.
- 6) For å sikre rettferdig konkurranse bør de felles reglene for utøvelse av veitransportørryrket så langt som mulig gjelde for alle foretak. Det er imidlertid ikke nødvendig å la denne forordnings virkeområde omfatte foretak som bare utfører transport som har svært liten innvirkning på transportmarkedet.
 - 7) Det bør være etableringsmedlemsstatens ansvar å kontrollere at et foretak til enhver tid oppfyller vilkårene fastsatt i denne forordning, slik at vedkommende myndigheter i nevnte medlemsstat om nødvendig kan vedta å suspendere eller tilbakekalle tillatelsene som gjør det mulig for foretaket å operere i markedet. En forutsetning for overholdelse og tilfredsstillende overvåking av vilkårene som gjelder for adgangen til veitransportørryrket, er at foretakene er faktisk og fast etablert.
 - 8) Fysiske personer som oppfyller kravene til god vandel og faglig dyktighet, bør identifiseres klart og utpekes for vedkommende myndigheter. Disse personene (transportlederne) bør ha bosted i en medlemsstat og være de som faktisk og vedvarende leder transportforetakenes transportvirksomhet. Det bør derfor spesifiseres under hvilke vilkår en person anses for faktisk og vedvarende å lede et foretaks transportvirksomhet.
 - 9) God vandel for transportledere forutsetter at de ikke er dømt for alvorlige straffbare forhold, eller at de ikke er ilagt sanksjoner for alvorlige overtredelser, særlig av fellesskapsbestemmelsene om veitransport. Dersom en transportleder eller et transportforetak i en eller flere medlemsstater er straffedømt eller ilagt en sanksjon for de alvorligste overtredelsene av fellesskapsbestemmelsene, bør det føre til tap av god vandel, forutsatt at vedkommende myndighet har forvisset seg om at det er gjennomført en granskingsprosedyre som er behørig avsluttet og dokumentert, der grunnleggende saksbehandlingsrettigheter ble ivaretatt før myndigheten traff sin endelige avgjørelse, og at relevante klagerettigheter ble overholdt.
 - 10) Transportforetakene må ha et minstemål av økonomisk evne, slik at de kan sikre at foretaket etableres og forvaltes på en tilfredsstillende måte. En bankgaranti eller en yrkesansvarsforsikring kan være en enkel og kostnadseffektiv metode for å bevise at foretakene har økonomisk evne.
 - 11) Et høyt faglig kvalifikasjonsnivå kan øke veitransportbransjens samfunnsøkonomiske effektivitet. Søkere til stillingen som transportleder bør derfor ha svært gode faglige kunnskaper. For å sikre mer ensartede eksamensvilkår og bidra til høy kvalitet på opplæringen bør det fastsettes at medlemsstatene kan godkjenne eksamens- og opplæringscentre i henhold til kriterier som medlemsstatene fastsetter. Transportledere bør ha de kunnskapene som kreves for å lede både nasjonale og internasjonale transportoppdrag. De emnene det kreves kunnskap om for å få et kompetansebevis, og framgangsmåtene for gjennomføring av eksamen, vil trolig utvikle seg i takt med de tekniske framskrittene, og det bør derfor iverksettes tiltak for å oppdatere dem. Medlemsstatene bør kunne fritta personer fra eksamen dersom de kan framlegge bevis på at de har lang erfaring i å lede transportvirksomheter.
 - 12) For å sikre rettferdig konkurranse og veitransport som helt og fullt er i samsvar med bestemmelsene, er det nødvendig med ensartet overvåking fra medlemsstatenes side. De nasjonale myndighetene med ansvar for å overvåke foretakene og føre tilsyn med gyldigheten av deres tillatelser spiller en avgjørende rolle i denne forbindelse, og det bør sikres at de om nødvendig treffer egnede tiltak, i de alvorligste tilfellene ved særlig å suspendere og tilbakekalle tillatelser eller erklære transportledere som gjentatte ganger opptrer uaktsomt eller handler i ond tro, som uegnet. Før et slikt tiltak treffes, bør det behørig vurderes om tiltaket er i tråd med forholdsmessighetsprinsippet. Et foretak bør imidlertid varsles på forhånd for å få rimelig tid til å rette opp situasjonen før slike sanksjoner ilegges.
 - 13) Bedre organisert forvaltningssamarbeid mellom medlemsstatene vil føre til mer effektiv overvåking av foretak med virksomhet i flere medlemsstater og til reduserte administrasjonskostnader i framtiden. Elektroniske foretaksregistre som er koplet sammen i hele Fellesskapet, og som er i samsvar med fellesskapsbestemmelsene om vern av personopplysninger, vil lette samarbeidet og føre til reduserte kontrollkostnader for både foretakene og forvaltningen. Nasjonale registre finnes allerede i flere av medlemsstatene. Det er også etablert infrastrukturer med sikte på å fremme sammenkopling mellom medlemsstatene. En mer systematisk bruk av elektroniske registre kan derfor i betydelig grad bidra til å redusere administrasjonskostnadene i forbindelse med kontroller og til å gjøre dem mer effektive.
 - 14) Enkelte opplysninger i nasjonale elektroniske registre som gjelder overtredelser og sanksjoner, er personopplysninger. Medlemsstatene bør derfor iverksette nødvendige tiltak for å sikre samsvar med europaparlaments- og rådsdirektiv 95/46/EF av 24. oktober 1995 om beskyttelse av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger⁽¹⁾, særlig med

(¹) EFT L 281 av 23.11.1995, s. 31.

- hensyn til myndighetenes kontroll med behandlingen av disse opplysningene, de registrertes rett til å bli informert, deres rett til å få innsyn i opplysningene og deres rett til å komme med innsigelser. For denne forordnings formål synes det nødvendig å lagre slike opplysninger i minst to år for å sikre at ukvalifiserte foretak ikke etablerer seg i andre medlemsstater.
- 15) For å bedre innsynet og gjøre det mulig for et transportforetaks kunder å kontrollere om nevnte foretak har de rette tillatelsene, bør visse opplysninger i det nasjonale elektroniske registeret gjøres offentlig tilgjengelige, forutsatt at de relevante bestemmelsene om vern av personopplysninger overholdes.
- 16) En gradvis sammenkopling av nasjonale elektroniske registre er avgjørende for å kunne utveksle opplysninger raskt og effektivt mellom medlemsstatene og for å garantere at veitransportører ikke fristes til å begå, eller til å risikere å begå, alvorlige overtredelser i andre medlemsstater enn den de er etablert i. En slik sammenkopling forutsetter felles definisjon av det nøyaktige formatet på opplysningene som skal utveksles, og av de tekniske framgangsmåtene for utveksling av disse opplysningene.
- 17) For å sikre effektiv informasjonsutveksling mellom medlemsstatene bør det opprettes nasjonale kontaktpunkter og minst fastsettes visse felles framgangsmåter med hensyn til tidsfrister og arten av opplysninger som skal oversendes.
- 18) For å lette etableringsadgangen bør passende dokumenter, utstedt og framlagt av vedkommende myndighet i den medlemsstaten der transportlederen sist hadde sitt bosted, godtas som tilstrekkelig bevis på god vandel for å få adgang til veitransportøryrket i etableringsmedlemsstaten, forutsatt at de berørte personene ikke er blitt erklært uegnet til å utøve nevnte yrke i en annen medlemsstat.
- 19) Med hensyn til faglig dyktighet bør etableringsmedlemsstaten, for å lette etableringsadgangen, anse en enkelt attest utstedt i samsvar med denne forordning som tilstrekkelig bevis.
- 20) Det er nødvendig med nærmere overvåking av anvendelsen av denne forordning på fellesskapsplan. Dette forutsetter at Kommisjonen får oversendt regelmessige rapporter, utarbeidet på grunnlag av nasjonale registre, med hensyn til god vandel, økonomisk evne og faglig dyktighet for foretak i veitransportsektoren.
- 21) Medlemsstatene bør fastsette sanksjoner som får anvendelse ved overtredelse av denne forordning. Disse sanksjonene bør være virkningsfulle, stå i forhold til overtredelsen og virke avskrekkende.
- 22) Ettersom målene for denne forordning, som er å modernisere reglene om adgang til veitransportøryrket for å sikre at nevnte regler anvendes på en mer ensartet og effektiv måte i medlemsstatene, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene og derfor på grunn av tiltakets omfang og virkninger bedre kan nås på fellesskapsplan, kan Fellesskapet treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i traktatens artikkel 5. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går denne forordning ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå disse målene.
- 23) De tiltakene som er nødvendige for gjennomføringen av denne forordning, bør vedtas i samsvar med rådsbeslutning 1999/468/EF av 28. juni 1999 om fastsettelse av nærmere regler for utøvelsen av den gjennomføringsmyndighet som er gitt Kommisjonen⁽¹⁾.
- 24) Kommisjonen bør særlig få myndighet til å utarbeide en liste over hvilke overtredelser, med angivelse av kategori, type og alvorlighetsgrad, som fører til tap av god vandel for veitransportører, til å tilpasse til den tekniske utvikling vedlegg I, II og III til denne forordning vedrørende kunnskapen som skal vurderes i forbindelse med medlemsstatenes godkjenning av faglig dyktighet, samt malen for kompetansebevis, og til å utarbeide en liste over overtredelser som i tillegg til dem som er oppført i vedlegg IV til denne forordning, kan føre til tap av god vandel. Ettersom disse tiltakene er allmenne og har som formål å endre ikke-grunnleggende bestemmelser i denne forordning blant annet ved å utfylle den med nye ikke-grunnleggende bestemmelser, bør de vedtas etter framgangsmåten med forskriftskomiteé med kontroll fastsatt i artikkel 5a i beslutning 1999/468/EF.
- 25) Direktiv 96/26/EØF bør oppheves.

VEDTATT DENNE FORORDNING:

KAPITTEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikkel 1

Formål og virkeområde

1. Denne forordning regulerer adgangen til og utøvelsen av veitransportøryrket.
2. Denne forordning får anvendelse på alle foretak som er etablert i Fellesskapet, og som utøver veitransportøryrket. Den får også anvendelse på foretak som har til hensikt å utøve veitransportøryrket. Der det er relevant, skal henvisninger til foretak som utøver veitransportøryrket, anses for å omfatte også foretak som har til hensikt å utøve nevnte yrke.

⁽¹⁾ EFT L 184 av 17.7.1999, s. 23.

3. Med hensyn til regionene omhandlet i traktatens artikkel 299 nr. 2 kan de berørte medlemsstatene tilpasse vilkårene som må oppfylles for å utøve veitransportøyrket, dersom virksomheten helt og fullt drives i de nevnte regionene av foretak som er etablert der.

4. Som unntak fra nr. 2 får denne forordning, med mindre noe annet er fastsatt i nasjonal lovgivning, ikke anvendelse på

- a) foretak som utøver yrket som godstransportør på vei utelukkende ved hjelp av motorvogner eller vogntog med en tillatt totalmasse som ikke overstiger 3,5 tonn; medlemsstatene kan imidlertid redusere denne grensen for alle eller noen kategorier av veitransport,
- b) foretak som driver persontransport på vei utelukkende for ikke-kommersielle formål, eller som har et annet hovedyrke enn persontransportør på vei,
- c) foretak som utøver veitransportøyrket utelukkende ved hjelp av motorvogner med en høyeste tillatte hastighet som ikke overstiger 40 km/t.

5. Medlemsstatene kan unnta fra anvendelsen av alle eller noen av bestemmelsene i denne forordning bare veitransportører som utelukkende driver nasjonal transport som har bare en liten innvirkning på transportmarkedet på grunn av

- a) arten gods som transporteres, eller
- b) de korte avstandene.

Artikkel 2

Definisjoner

I denne forordning menes med

1. «yrket som godstransportør på vei» den virksomhet som utøves av foretak som ved hjelp av motorvogner eller vogntog transporterer gods for en annens regning,
2. «yrket som persontransportør på vei» den virksomhet som utøves av foretak som ved hjelp av motorvogner som er slik konstruert og innredet at de er egnet til og beregnet for transport av flere enn ni personer medregnet sjåføren, utfører persontransport for offentligheten eller for særskilte brukerkategorier mot vederlag fra den som blir transportert, eller fra transportarrangøren,
3. «veitransportøyrket» yrket som persontransportør eller godstransportør på vei,
4. «foretak» enhver fysisk eller juridisk person med eller uten økonomisk vinning som formål, enhver sammenslutning eller gruppe av personer uten status som eget rettssubjekt og med eller uten økonomisk vinning som formål samt ethvert

offentlig organ, enten det har status som eget rettssubjekt eller er underlagt en myndighet som har slik status, som driver persontransport, eller enhver fysisk eller juridisk person som driver godstransport med et kommersielt formål,

5. «transportleder» fysisk person ansatt av et foretak, eller, dersom nevnte foretak er en fysisk person, denne personen eller, der det er relevant, en annen fysisk person utpekt av foretaket i henhold til avtale, som faktisk og vedvarende leder foretakets transportvirksomhet,
6. «tillatelse til å utøve veitransportøyrket» et forvaltningsvedtak som gir et foretak som oppfyller vilkårene fastsatt i denne forordning, tillatelse til å utøve veitransportøyrket,
7. «vedkommende myndighet» nasjonal, regional eller lokal myndighet i en medlemsstat som, med det formål å gi tillatelse til å utøve veitransportøyrket, kontrollerer om et foretak oppfyller vilkårene fastsatt i denne forordning, og som har myndighet til å gi, suspendere eller tilbakekalle en tillatelse til å utøve veitransportøyrket,
8. «etableringsmedlemsstat» medlemsstaten der et foretak er etablert, uansett om foretakets transportleder kommer fra et annet land.

Artikkel 3

Krav for å utøve veitransportøyrket

1. Foretak som utøver veitransportøyrket, skal
 - a) være faktisk og fast etablert i en medlemsstat,
 - b) ha god vandel,
 - c) ha tilstrekkelig økonomisk evne, og
 - d) ha nødvendig faglig dyktighet.
2. medlemsstatene kan vedta å innføre ytterligere krav, som skal være forholdsmessige og ikke-diskriminerende, som foretakene må oppfylle for å kunne utøve veitransportøyrket.

Artikkel 4

Transportleder

1. Et foretak som utøver veitransportøyrket, skal utpeke minst én fysisk person, transportlederen, som oppfyller kravene fastsatt i artikkel 3 nr. 1 bokstav b) og d), og som
 - a) faktisk og vedvarende leder foretakets transportvirksomhet,

b) har en ekte tilknytning til foretaket, for eksempel i form av å være ansatt, direktør eller aksjeeier, eller som leder foretaket, eller, dersom foretaket er en fysisk person, er denne personen, og

c) har sitt bosted i Fellesskapet.

2. Dersom et foretak ikke oppfyller kravet til faglig dyktighet fastsatt i artikkel 3 nr. 1 bokstav d), kan vedkommende myndighet gi foretaket tillatelse til å utøve veitransportørryrket uten at det er utpekt en transportleder i samsvar med nr. 1 i denne artikkel, forutsatt at

a) foretaket utpeker en fysisk person med bosted i Fellesskapet som oppfyller kravene fastsatt i artikkel 3 nr. 1 bokstav b) og d), og som i henhold til avtale har rett til å utføre en transportleders oppgaver på foretakets vegne,

b) avtalen som knytter foretaket til personen nevnt i bokstav a), inneholder spesifiserte oppgaver av faktisk og varig karakter som nevnte person skal utføre, og en angivelse av hvilket ansvar han eller hun har som transportleder; oppgavene som skal spesifiseres, skal særlig omfatte oppgaver vedrørende forvaltning av kjøretøyvedlikehold, kontroll av transportavtaler og -dokumenter, grunnleggende regnskapsføring, tildeling av laster eller transportoppdrag til førere og kjøretøyer og kontroll av sikkerhetsprosedyrer,

c) personen nevnt i bokstav a), i egenskap av transportleder, kan lede transportaktivitetene i inntil fire ulike foretak med en samlet vognpark på høyst 50 kjøretøyer; medlemsstatene kan vedta å redusere antallet foretak og/eller størrelsen på den samlede vognparken som nevnte person kan lede, og

d) personen nevnt i bokstav a) utfører de spesifiserte oppgavene utelukkende i foretakets interesse, og han eller hun utøver sitt ansvar uavhengig av eventuelle foretak som foretaket utfører transportoppdrag for.

3. Medlemsstatene kan vedta at en transportleder som er utpekt i samsvar med nr. 1, ikke også kan utpekes i samsvar med nr. 2, eller bare kan utpekes for et begrenset antall foretak eller en vognpark med færre kjøretøyer enn det som er angitt i nr. 2 bokstav c).

4. Foretaket skal underrette vedkommende myndighet om den eller de transportlederne som utpekes.

KAPITTEL II

VILKÅR SOM MÅ OPPFYLLES FOR Å TILFREDSSTILLE KRAVENE FASTSATT I ARTIKKEL 3

Artikkel 5

Vilkår vedrørende etableringskravet

For å tilfredsstille kravet i artikkel 3 nr. 1 bokstav a) skal et foretak i den berørte medlemsstaten

a) ha et etablert forretningssted i nevnte medlemsstat, med lokaler der foretaket oppbevarer sine viktigste forretningsdokumenter, særlig regnskapsdokumenter, personaldokumenter, dokumenter som inneholder opplysninger om kjøre- og hviletider, og eventuelle andre dokumenter som vedkommende myndighet må ha tilgang til for å kontrollere at vilkårene fastsatt i denne forordning er oppfylt; medlemsstatene kan kreve at virksomheter på deres territorium til enhver tid også har andre dokumenter tilgjengelig i sine lokaler,

b) så snart en tillatelse er gitt, ha rådighet over et eller flere kjøretøyer som er registrert eller på annen måte godkjent i samsvar med nevnte medlemsstats lovgivning, uansett om foretaket eier disse kjøretøyene i sin helhet eller for eksempel disponerer dem i henhold til en avtale om leie og senere kjøp eller en leie- eller leasingkontrakt,

c) faktisk og vedvarende, med nødvendig administrativt utstyr og hensiktsmessig teknisk utstyr og tilhørende anlegg, drive sin virksomhet med kjøretøyene nevnt i bokstav b) fra en driftssentral i nevnte medlemsstat.

Artikkel 6

Vilkår vedrørende kravet om god vandel

1. Med forbehold for nr. 2 i denne artikkel skal medlemsstatene fastsette vilkårene som foretak og transportledere må oppfylle for å tilfredsstille kravet om god vandel fastsatt i artikkel 3 nr. 1 bokstav b).

Når medlemsstatene skal avgjøre om et foretak tilfredsstiller kravet om god vandel, skal de vurdere atferden til foretaket, dets transportledere og andre relevante personer som medlemsstaten måtte velge ut. Eventuelle henvisninger i denne artikkel til dommer, sanksjoner eller overtredelser skal omfatte dommer, sanksjoner eller overtredelser som er ilagt eller begått av foretaket selv, dets transportledere eller andre relevante personer som medlemsstaten måtte velge ut.

Vilkårene nevnt i første ledd skal minst omfatte kravene om at

- a) det ikke foreligger tungtveiende grunner til å betvile at transportlederen eller transportforetaket har godandel, på grunn av for eksempel dommer eller sanksjoner for eventuelle alvorlige overtredelser av nasjonale regler på områdene
 - i) handelsrett,
 - ii) insolvenslovgivning,
 - iii) lønns- og ansettelsesforhold i bransjen,
 - iv) veitrafikk,
 - v) yrkesansvar,
 - vi) menneskehandel og narkotikahandel, og
- b) transportlederen eller transportforetaket ikke i en eller flere medlemsstater er blitt dømt for et alvorlig straffbart forhold eller ilagt en sanksjon for en alvorlig overtredelse av fellesskapsbestemmelser som særlig gjelder
 - i) kjøre- og hviletider for førere, arbeidstid samt installering og bruk av fartsskriver,
 - ii) største tillatte vektor og dimensjoner på nyttekjøretøyer som brukes i internasjonal trafikk,
 - iii) grunnleggende kvalifikasjoner for, og etter- og videreutdanning av førere,
 - iv) nyttekjøretøyenes tekniske tilstand, herunder obligatorisk teknisk kontroll av motorvogner,
 - v) adgang til markedet for internasjonal godstransport på vei eller, dersom det er relevant, adgang til markedet for persontransport på vei,
 - vi) sikkerhet i forbindelse med veitransport av farlig gods,
 - vii) installering og bruk av hastighetsbegrensere i visse kategorier av kjøretøyer,
 - viii) førerkort,
 - ix) adgang til yrket,
 - x) dyretransport.

2. Ved anvendelse av nr. 1 tredje ledd bokstav b) gjelder følgende:

- a) Dersom transportlederen eller transportforetaket i en eller flere medlemsstater er blitt dømt for et alvorlig straffbart forhold eller ilagt en sanksjon for en av de alvorligste overtredelsene av fellesskapsbestemmelsene som fastsatt i

vedlegg IV, skal vedkommende myndighet i etableringsmedlemsstaten på hensiktsmessig måte og i rett tid gjennomføre og behørig avslutte en forvaltningsmessig behandling, som i relevante tilfeller skal omfatte en kontroll i det berørte foretakets lokaler.

I forbindelse med behandlingen skal det avgjøres om, på grunn av særlige omstendigheter, tapet av godandel vil være en uforholdsmessig reaksjon i det aktuelle tilfellet. Slike avgjørelser skal være behørig begrunnet.

Dersom vedkommende myndighet finner at tap av godandel er en uforholdsmessig reaksjon, kan den beslutte at godandel ikke berøres. I slike tilfeller skal årsakene registreres i det nasjonale registeret. Antallet slike beslutninger skal angis i rapporten omhandlet i artikkel 26 nr. 1.

Dersom vedkommende myndighet ikke finner at tap av godandel vil være en uforholdsmessig reaksjon, skal dommen eller sanksjonen føre til tap av godandel.

- b) Kommisjonen skal utarbeide en liste over hvilke alvorlige overtredelser av fellesskapsbestemmelsene, med angivelse av kategori, type og alvorlighetsgrad, som i tillegg til dem som er fastsatt i vedlegg IV, kan føre til tap av godandel. Medlemsstatene skal ta hensyn til opplysninger om de nevnte overtredelsene, herunder opplysninger mottatt fra andre medlemsstater, når de prioriterer hvilke kontroller de skal utføre i henhold til artikkel 12 nr. 1.

Disse tiltakene, som har som formål å endre ikke-grunnleggende bestemmelser i denne forordning ved å utfylle den, og som har sammenheng med denne listen, skal vedtas etter framgangsmåten med forskriftskomite med kontroll som omhandlet i artikkel 25 nr. 3.

For dette formål skal Kommisjonen

- i) fastsette hvilke kategorier og typer av overtredelser som forekommer oftest,
- ii) definere overtredelsenes alvorlighetsgrad etter risikoen for at de medfører dødsfall eller alvorlig personskade, og
- iii) fastsette en øvre grense for hyppighet som angir når gjentatte overtredelser skal anses som mer alvorlige, idet det tas hensyn til antallet førere som benyttes til den transportvirksomheten transportlederen leder.

3. Kravet fastsatt i artikkel 3 nr. 1 bokstav b) er ikke oppfylt før et rehabiliteringstiltak eller andre tiltak med tilsvarende virkning er iverksatt i henhold til relevante bestemmelser i nasjonal lovgivning.

Artikkel 7

Vilkår vedrørende kravet om økonomisk evne

1. For å tilfredsstillere kravet fastsatt i artikkel 3 nr. 1 bokstav c) skal et foretak til enhver tid være i stand til å oppfylle sine økonomiske forpliktelser i løpet av regnskapsåret. For dette formål skal foretaket, på grunnlag av sitt årsregnskap, som skal være godkjent av en revisor eller en behørig akkreditert person, vise at det hvert år har til sin disposisjon kapital eller reserver som samlet beløper seg til minst 9 000 euro når bare ett kjøretøy benyttes, og 5 000 euro for hvert ytterligere kjøretøy som benyttes.

Ved anvendelse av denne forordning skal euroverdien i valutaene til medlemsstater som ikke deltar i tredje trinn av den økonomiske og monetære union, fastsettes hvert år. Kursene som anvendes, skal være dem som gjelder første virkedag i oktober, og som kunngjøres i *Den europeiske unions tidende*. Kursene skal gjelde fra 1. januar i det etterfølgende kalenderår.

Regnskapspostene omhandlet i første ledd er de som er fastsatt i første ledd i fjerde rådsdirektiv 78/660/EØF av 25. juli 1978 på grunnlag av traktatens artikkel 54 nr. 3 bokstav g) om årsregnskap for visse typer selskaper⁽¹⁾.

2. Som unntak fra nr. 1 kan vedkommende myndighet godta eller kreve at et foretak godtgjør sin økonomiske evne ved hjelp av en attest, som for eksempel en bankgaranti eller en forsikring, herunder en yrkesansvarsforsikring fra en eller flere banker eller andre finansinstitusjoner, herunder forsikringsselskaper, som stiller en solidargaranti for foretaket med hensyn til beløpene angitt i nr. 1.

3. Årsregnskapet i henhold til nr. 1 og garantien i henhold til nr. 2 som skal kontrolleres, er årsregnskapet eller garantien til den økonomiske enheten som er etablert i den medlemsstaten der det er søkt om tillatelse, og ikke årsregnskapet eller garantien til en annen enhet som er etablert i en annen medlemsstat.

Artikkel 8

Vilkår vedrørende kravet om faglig dyktighet

1. For å oppfylle kravet fastsatt i artikkel 3 nr. 1 bokstav d) skal den eller de personene som er berørt, ha kunnskaper tilsvarende nivået fastsatt i del I i vedlegg I i de emnene som er angitt der. Kunnskapene skal dokumenteres ved hjelp av en obligatorisk skriftlig eksamen som, dersom en medlemsstat beslutter det, kan suppleres med en muntlig eksamen. Nevnte eksamener skal organiseres i samsvar med del II i vedlegg I. For dette formål kan medlemsstatene vedta å pålegge opplæring før eksamen.

2. De berørte personene skal under eksamen sitte i medlemsstaten der de har sitt vanlige bosted, eller i medlemsstaten der de arbeider.

Med «vanlig bosted» menes stedet der en person vanligvis bor, det vil si i minst 185 dager hvert kalenderår, på grunn av personlig tilknytning som viser nære forbindelser mellom personen og stedet der vedkommende bor.

Dersom en person har personlig tilknytning til et annet sted enn stedet vedkommende har sin yrkesmessige tilknytning til, og derfor vekselvis bor på ulike steder i to eller flere medlemsstater, skal personens vanlige bosted likevel anses å være det stedet som vedkommende har personlig tilknytning til, forutsatt at han eller hun regelmessig vender tilbake dit. Sistnevnte vilkår kreves ikke oppfylt dersom personen oppholder seg i en annen medlemsstat for å utføre en tidsbegrenset oppgave. Studier ved et universitet eller på en skole innebærer ikke endring av vanlig bosted.

3. Bare myndigheter eller organer som er behørig godkjent for dette formål av en medlemsstat, i samsvar med kriterier som denne medlemsstaten fastsetter, kan organisere og godkjenne de skriftlige eller muntlige eksamenene omhandlet i nr. 1. Medlemsstatene skal regelmessig kontrollere at nevnte myndigheter eller organer organiserer eksamenene etter vilkår som er i samsvar med vedlegg I.

4. Medlemsstatene kan, i samsvar med kriterier fastsatt av dem, behørig godkjenne organer til å gi søkerne opplæring av høy kvalitet for å forberede dem til eksamen, og til å gi etter- og videreutdanning til transportledere som eventuelt ønsker å oppdatere sine kunnskaper. Slike medlemsstater skal regelmessig kontrollere at nevnte organer til enhver tid oppfyller kriteriene som lå til grunn for godkjenningen.

5. Medlemsstatene kan oppmuntre til at det med ti års mellomrom gis opplæring i emnene angitt i vedlegg I for å sikre at transportlederne er kjent med utviklingen i bransjen.

6. Medlemsstatene kan kreve at personer som har et kompetansebevis, men som ikke har ledet et godstransportforetak eller et persontransportforetak i de siste fem årene, gjennomgår ny opplæring for å oppdatere sine kunnskaper om den aktuelle utviklingen av lovgivningen omhandlet i vedlegg I del I.

7. En medlemsstat kan fritta personer som har eksamensbevis fra høyere utdanning eller teknisk utdanning som er utstedt særlig for dette formål i nevnte medlemsstat, og som omfatter kunnskaper i alle emnene angitt i vedlegg I, fra å avlegge eksamen i de emnene som omfattes av nevnte eksamensbevis. Fritaket får bare anvendelse på de avsnittene i vedlegg I del I der eksamensbevisene omfatter alle emnene som er angitt under hvert avsnitt.

En medlemsstat kan fritta personer som er i besittelse av gyldige kompetansebevis for nasjonale transportere i den nevnte medlemsstaten, fra nærmere angitte deler av eksamenene.

⁽¹⁾ EFT L 222 av 14.8.1978, s. 11.

8. En attest utstedt av myndigheten eller organet omhandlet i nr. 3 skal framlegges som bevis på faglig dyktighet. Nevnte attest skal ikke kunne overdras til en annen person. Attesten skal utarbeides i samsvar med sikkerhetskjenningene og attestmalen i vedlegg II og III og skal være påført stempelet til den behørig godkjente myndigheten eller det behørig godkjente organet som utstedte den.

9. Kommisjonen skal tilpasse vedlegg I, II og III til den tekniske utvikling. Disse tiltakene, som har som formål å endre ikke-grunnleggende bestemmelser i denne forordning, skal vedtas etter framgangsmåten med forskriftskomiteé med kontroll som omhandlet i artikkel 25 nr. 3.

10. Kommisjonen skal enten selv eller gjennom et organ som den utpeker, oppmuntre til og lette utveksling av erfaringer og informasjon mellom medlemsstatene vedrørende opplæring, eksamener og tillatelser.

Artikkel 9

Fritak fra eksamen

Medlemsstatene kan vedta å fritta personer som framlegger bevis på at de vedvarende har ledet et veitransportforetak eller persontransportforetak i en eller flere medlemsstater i de siste ti årene før 4. desember 2009, fra eksamenene omhandlet i artikkel 8 nr. 1.

KAPITTEL III

TILLATELSE OG TILSYN

Artikkel 10

Vedkommende myndigheter

1. Hver medlemsstat skal utpeke en eller flere vedkommende myndigheter til å sikre korrekt gjennomføring av denne forordning. Nevnte vedkommende myndigheter skal ha fullmakt til å

- a) behandle innsendte søknader fra foretakene,
- b) gi tillatelser til å utøve veitransportørryknet og suspendere eller tilbakekalle slike tillatelser,
- c) erklære en fysisk person uegnet til å lede et transportforetaks transportvirksomhet i egenskap av transportleder,
- d) utføre kontrollene som kreves for å avgjøre om et foretak tilfredsstiller kravene fastsatt i artikkel 3.

2. Vedkommende myndigheter skal offentliggjøre alle vilkår fastsatt i henhold til denne forordning, eventuelle andre nasjonale bestemmelser, de framgangsmåtene som interesserte søkere skal følge, og de tilhørende forklaringene.

Artikkel 11

Behandling og registrering av søknader

1. Et transportforetak som oppfyller kravene fastsatt i artikkel 3, skal på grunnlag av søknad gis tillatelse til å utøve veitransportørryknet. Vedkommende myndighet skal forvisse seg om at et foretak som sender inn en søknad, tilfredsstiller kravene fastsatt i nevnte artikkel.

2. Vedkommende myndighet skal registrere opplysningene nevnt i artikkel 16 nr. 2 første ledd bokstav a)–d) om foretak som den gir tillatelse til, i det nasjonale registeret omhandlet i artikkel 16.

3. Fristen for en vedkommende myndighets behandling av en søknad om tillatelse skal være så kort som mulig, og høyst tre måneder fra datoen da vedkommende myndighet mottok alle dokumenter som var nødvendige for å vurdere søknaden. Vedkommende myndighet kan forlenge fristen med ytterligere en måned i tilfeller der dette er berettiget.

4. Til og med 31. desember 2012 skal vedkommende myndighet, når den vurderer om et foretak oppfyller kravet om god vandel, i tvilstilfeller kontrollere om den eller de utpekte transportlederne på søknadstidspunktet er erklært uegnet i en av medlemsstatene til å lede et foretaks transportvirksomhet i henhold til artikkel 14.

Fra og med 1. januar 2013 skal vedkommende myndighet, når den vurderer om et foretak har god vandel, kontrollere om den eller de utpekte transportlederne på søknadstidspunktet er erklært uegnet i en av medlemsstatene til å lede et foretaks transportvirksomhet i henhold til artikkel 14, ved å skaffe seg tilgang til opplysningene omhandlet i artikkel 16 nr. 2 første ledd bokstav f), enten ved direkte sikker tilgang til den relevante delen av de nasjonale registrene eller på anmodning.

Tiltak som har som formål å endre ikke-grunnleggende bestemmelser i denne forordning, og som gjelder forlengelse av fristene nevnt i dette nummer med høyst tre år, skal vedtas etter framgangsmåten med forskriftskomiteé med kontroll nevnt i artikkel 25 nr. 3.

5. Foretak som har tillatelse til å utøve veitransportørryknet, skal innen en frist på høyst 28 dager, som fastsettes av etableringsmedlemsstaten, underrette vedkommende myndighet som ga tillatelsen, om eventuelle endringer i opplysningene omhandlet i nr. 2.

Artikkel 12

Kontroller

1. Vedkommende myndigheter skal overvåke om foretak som de har gitt tillatelse til å utøve veitransportørryknet, fortsetter å oppfylle kravene fastsatt i artikkel 3. Med henblikk på dette skal medlemsstatene gjennomføre kontroller rettet mot de foretakene som i henhold til sin klassifisering utgjør en økt risiko. For dette formål skal medlemsstatene utvide risikoklassifiseringsordningen som de har opprettet i henhold til artikkel 9 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/22/EF

av 15. mars 2006 om minstekrav for gjennomføring av rådsforordning (EØF) nr. 3820/85 og (EØF) nr. 3821/85 om bestemmelser på det sosiale området innen veitransport⁽¹⁾ til å omfatte alle overtredelser angitt i artikkel 6 i denne forordning.

2. Fram til 31. desember 2014 skal medlemsstatene gjennomføre kontroller minst hvert femte år for å sikre at foretakene oppfyller kravene fastsatt i artikkel 3.

Tiltak som har som formål å endre ikke-grunnleggende bestemmelser i denne forordning, og som gjelder forlengelse av fristen nevnt i første ledd, skal vedtas etter framgangsmåten med forskriftskomiteé med kontroll nevnt i artikkel 25 nr. 3.

3. Medlemsstatene skal gjennomføre individuelle kontroller for å avgjøre om et foretak oppfyller vilkårene som regulerer adgangen til veitransportørryket, når Kommisjonen i behørig begrunnede tilfeller ber om det. Medlemsstaten skal underrette Kommisjonen om resultatene av slike kontroller, og om tiltakene som iverksettes, dersom det fastslås at foretaket ikke lenger oppfyller kravene fastsatt i denne forordning.

Artikkel 13

Framgangsmåte for suspensjon og tilbakekalling av tillatelser

1. Dersom en vedkommende myndighet fastslår at et foretak står i fare for ikke lenger å oppfylle kravene fastsatt i artikkel 3, skal den underrette foretaket om dette. Dersom en vedkommende myndighet fastslår at et eller flere av nevnte krav ikke lenger er oppfylt, kan den gi foretaket en av følgende frister til å rette opp forholdet:

- a) En frist på høyst seks måneder, som kan utvides med tre måneder dersom transportlederen dør eller blir fysisk arbeidsudyktig, til å skaffe en erstatter dersom transportlederen ikke lenger tilfredsstiller kravet til god vandel eller faglig dyktighet.
- b) En frist på høyst seks måneder dersom foretaket må rette opp situasjonen ved å vise at det er faktisk og fast etablert.
- c) En frist på høyst seks måneder dersom kravet til økonomisk evne ikke er oppfylt, for å vise at kravet igjen vil bli oppfylt på permanent basis.

2. Vedkommende myndighet kan kreve at et foretak som har fått sin tillatelse suspendert eller trukket tilbake, sørger for at dets transportledere har bestått eksamenene omhandlet i artikkel 8 nr. 1 før eventuelle rehabiliteringstiltak iverksettes.

3. Dersom vedkommende myndighet fastslår at foretaket ikke lenger oppfyller et eller flere av kravene fastsatt i artikkel 3, skal den suspendere eller tilbakekalle tillatelsen til å utøve veitransportørryket innen fristene nevnt i nr. 1 i denne artikkel.

Artikkel 14

Erklæring av transportlederen som uegnet

1. Dersom en transportleder ikke lenger oppfyller kravet om god vandel i samsvar med artikkel 6, skal vedkommende myndighet erklære transportlederen uegnet til å lede et foretaks transportvirksomhet.

2. Med mindre et rehabiliteringstiltak er iverksatt i samsvar med relevante bestemmelser i nasjonal rett, og inntil så skjer, skal kompetansebeviset omhandlet i artikkel 8 nr. 8 til transportlederen som er erklært uegnet, ikke lenger være gyldig i noen av medlemsstatene.

Artikkel 15

Vedtak truffet av vedkommende myndighet samt klager

1. Negative vedtak truffet av medlemsstatenes vedkommende myndigheter i henhold til denne forordning, herunder et avslag på en søknad, en suspensjon eller tilbakekalling av en eksisterende tillatelse og en erklæring av en transportleder som uegnet, skal begrunnes.

I slike vedtak skal det tas hensyn til tilgjengelige opplysninger om overtredelser begått av foretaket eller transportlederen som kan skade foretakets gode vandel, samt til alle andre opplysninger som vedkommende myndigheten har til rådighet. I vedtakene skal det spesifiseres hvilke rehabiliteringstiltak som kommer til anvendelse i tilfelle suspensjon av en tillatelse eller utstedelse av en erklæring om uegnethet.

2. Medlemsstatene skal treffe tiltak for å sikre at de berørte foretakene og personene får muligheten til å påklage vedtakene omhandlet i nr. 1 til minst ett uavhengig og upartisk organ eller til en domstol.

KAPITTEL IV

FORENKLING OG FORVALTNINGSSAMARBEID

Artikkel 16

Nasjonale elektroniske registre

1. Ved gjennomføringen av denne forordning, særlig artikkel 11–14 og artikkel 26, skal hver medlemsstat føre et nasjonalt register over veitransportforetak som har fått tillatelse til å utøve veitransportørryket av en vedkommende myndighet utpekt av medlemsstaten. Opplysningene i nevnte register skal behandles under tilsyn av en offentlig myndighet utpekt for dette formål. Alle vedkommende myndigheter i den aktuelle medlemsstaten skal ha tilgang til de relevante opplysningene i det nasjonale elektroniske registeret.

Kommisjonen skal innen 31. desember 2009 treffe et vedtak om minstekrav for de opplysningene som skal legges inn i det nasjonale elektroniske registeret fra den dagen det opprettes, for å lette framtidig sammenkopling av registrene. Den kan anbefale at kjøretøyenes registreringsnummer tas med i tillegg til opplysningene omhandlet i nr. 2.

⁽¹⁾ EUT L 102 av 11.4.2006, s. 35.

2. De nasjonale elektroniske registrene skal minst inneholde følgende opplysninger:

- a) Foretakets navn og juridiske form.
- b) Adresse til foretakets etablerte forretningssted.
- c) Navn på transportlederne som er utpekt til å oppfylle vilkårene om god vandel og faglig dyktighet, eller eventuelt navn på en lovlig representant.
- d) Type tillatelse, antall kjøretøyer som omfattes av tillatelsen, og eventuelt fellesskapslisensens og de bekreftede kopiernes løpenummer.
- e) Antall alvorlige overtredelser, med angivelse av kategori og type, som omhandlet i artikkel 6 nr. 1 bokstav b), som har resultert i en dom eller en sanksjon i løpet av de to siste årene.
- f) Navn på alle personer som er erklært uegnet til å lede et foretaks transportvirksomhet, så lenge nevnte personers gode vandel ikke er blitt gjenopprettet i henhold til artikkel 6 nr. 3, samt hvilke rehabiliteringstiltak som får anvendelse.

Ved anvendelse av bokstav e) kan medlemsstatene fram til 31. desember 2015 velge å registrere bare de alvorligste bruddene omhandlet i vedlegg IV i det nasjonale elektroniske registeret.

Medlemsstatene kan velge å oppbevare opplysningene omhandlet i første ledd bokstav e) og f) i atskilte registre. I så fall skal alle vedkommende myndigheter i den aktuelle medlemsstaten ha tilgang til de relevante opplysningene, eller de skal kunne fås på anmodning. Opplysningene det anmodes om, skal gis innen 30 virkedager etter at anmodningen er mottatt. Opplysningene omhandlet i første ledd bokstav a)–d) skal være offentlig tilgjengelige, i samsvar med de relevante bestemmelsene om vern av personopplysninger.

Uansett skal andre myndigheter enn vedkommende myndigheter bare ha tilgang til opplysningene omhandlet i første ledd bokstav e) og f) dersom de er behørig bemyndiget til å utføre overvåking og ilegge sanksjoner i veitransportsektoren, og dersom deres tjenestemenn har avlagt taushetsløfte eller på annen måte formelt er underlagt taushetsplikt.

3. Opplysninger om et foretak som har fått suspendert eller tilbakekalt sin tillatelse, skal forbli i det nasjonale registeret i to år etter at suspensjonen eller tilbakekallingen av lisensen er utløpt, og skal deretter straks fjernes.

Opplysninger om enhver person som er erklært uegnet til å utøve veitransportørryrket, skal forbli i det nasjonale registeret så lenge nevnte person ikke har fått gjenopprettet sin gode vandel i henhold til artikkel 6 nr. 3. Dersom et slikt rehabiliteringstiltak eller eventuelle andre tiltak med tilsvarende virkning er iverksatt, skal opplysningene straks fjernes.

Opplysningene omhandlet i første og annet ledd skal inneholde en nærmere angivelse av begrunnelsen for suspensjonen eller tilbakekallingen av tillatelsen eller for erklæringen om uegnethet, alt etter hva som er relevant, og av tiltakets varighet.

4. Medlemsstatene skal treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at alle opplysninger i det nasjonale elektroniske registeret, særlig opplysningene omhandlet i nr. 2 første ledd bokstav e) og f), er oppdatert og korrekte.

5. Med forbehold for nr. 1 og 2 skal medlemsstatene treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at de nasjonale elektroniske registrene er sammenkoplede og tilgjengelige i hele Fellesskapet gjennom de nasjonale kontaktpunktene fastsatt i artikkel 18. Tilgangen gjennom nasjonale kontaktpunkter og sammenkoplingen skal gjennomføres innen 31. desember 2012 på en slik måte at en vedkommende myndighet i en hvilken som helst medlemsstat kan slå opp i alle medlemsstaters nasjonale elektroniske register.

6. Felles regler om gjennomføringen av nr. 5, som for eksempel formatet på dataene som utveksles, de tekniske framgangsmåtene for elektroniske oppslag i de andre medlemsstatenes nasjonale registre og fremme av registrenes samvirkeevne med andre relevante databaser, skal vedtas av Kommisjonen etter framgangsmåten med rådgivende komité omhandlet i artikkel 25 nr. 2, første gang innen 31. desember 2010. I de felles reglene skal det fastsettes hvilken myndighet som er ansvarlig for å gi tilgang til data og for videre bruk og oppdatering av data etter at tilgang er gitt, og reglene skal for dette formål omfatte regler om logging og overvåking av data.

7. Tiltak som har som formål å endre ikke-grunnleggende bestemmelser i denne forordning, og som gjelder forlengelse av fristene nevnt i nr. 1–5, skal vedtas etter framgangsmåten med forskriftskomiteé med kontroll nevnt i artikkel 25 nr. 3.

Artikkel 17

Vern av personopplysninger

Med hensyn til anvendelsen av direktiv 95/46/EF skal medlemsstatene særlig sikre at

- a) alle personer underrettes når opplysninger om dem registreres eller planlegges videresendt til tredjeparter. I underretningen skal det oppgis hvilken myndighet som er ansvarlig for å behandle opplysningene, hvilken type opplysninger som behandles, samt gis en begrunnelse for tiltaket,
- b) alle personer har rett til tilgang til opplysninger som gjelder dem, og som finnes hos den myndigheten som er ansvarlig for å behandle opplysningene; denne retten skal kunne utøves uten innskrenkninger, med rimelige mellomrom og uten urimelige forsinkelser eller kostnader for søkeren,
- c) alle personer har rett til å få korrigeret, slettet eller sperret ufullstendige eller feilaktige opplysninger om seg selv,

- d) alle personer har rett til å motsette seg at opplysninger om dem behandles, når det er rettmessig tvingende grunner til det; dersom motstanden er berettiget, kan de nevnte opplysningene ikke lenger behandles,
- e) foretakene, dersom det er relevant, overholder de relevante bestemmelsene om vern av personopplysninger.

Artikkel 18

Forvaltningssamarbeid mellom medlemsstatene

1. Medlemsstatene skal utpeke et nasjonalt kontaktpunkt med ansvar for å utveksle opplysninger med de andre medlemsstatene om anvendelsen av denne forordning. Medlemsstatene skal sende sine nasjonale kontaktpunkters navn og adresse til Kommisjonen innen 4. desember 2011. Kommisjonen skal utarbeide en liste over alle kontaktpunkter og sende den til medlemsstatene.
2. Medlemsstater som utveksler opplysninger innenfor rammen av denne forordning, skal bruke de nasjonale kontaktpunktene utpekt i henhold til nr. 1.
3. Medlemsstater som utveksler opplysninger om overtredelsene omhandlet i artikkel 6 nr. 2 eller om transportledere som er erklært uegnet, skal følge framgangsmåten og overholde fristene i artikkel 13 nr. 1 i forordning (EF) nr. 1072/2009 eller, dersom det er relevant, artikkel 23 nr. 1 i forordning (EF) nr. 1073/2009. En medlemsstat som mottar melding om en alvorlig overtredelse som har resultert i en dom eller sanksjon i en annen medlemsstat, skal registrere nevnte overtredelse i sitt nasjonale elektroniske register.

KAPITTEL V

GJENSIDIG ANERKJENNELSE AV ATTESTER OG ANDRE DOKUMENTER

Artikkel 19

Attester for god vandel og tilsvarende dokumenter

1. Med forbehold for artikkel 11 nr. 4 skal etableringsmedlemsstaten godta et utdrag fra et strafferegister, eller, i mangel av et slikt, et tilsvarende dokument utstedt av vedkommende retts- eller forvaltningsmyndighet i den medlemsstaten der transportlederen eller andre relevante personer sist hadde sitt bosted, som tilstrekkelig bevis på god vandel for å få adgang til veitransportøyrket.

2. Dersom en medlemsstat krever at dens egne borgere skal oppfylle visse vilkår med hensyn til god vandel, og bevis for at vilkårene er oppfylt, ikke kan gis ved hjelp av dokumentet omhandlet i nr. 1, skal medlemsstaten godta som tilstrekkelig bevis en attest utstedt av vedkommende retts- eller forvaltningsmyndighet i den eller de medlemsstatene der transportlederen eller andre relevante personer sist hadde sitt bosted, der det fastslås at disse vilkårene er oppfylt. En slik attest skal omhandle de særlige opplysningene som etableringsmedlemsstaten vektlegger.

3. Dersom dokumentet omhandlet i nr. 1 eller attesten omhandlet i nr. 2 ikke er utstedt av den eller de medlemsstatene der transportlederen eller andre relevante personer sist hadde sitt bosted, kan nevnte dokument eller attest erstattes av en erklæring under ed eller en erklæring på ære og samvittighet som transportlederen eller andre relevante personer avgir til en vedkommende retts- eller forvaltningsmyndighet, eller, dersom det er relevant, til en notarius publicus i den medlemsstaten der transportlederen eller andre relevante personer sist hadde sitt bosted. En slik myndighet eller notarius publicus skal utstede et bevis der edserklæringen eller erklæringen på ære og samvittighet attesteres.

4. Et dokument som omhandlet i nr. 1 og en attest som omhandlet i nr. 2 skal ikke godtas dersom de framlegges mer enn tre måneder etter at de er utstedt. Dette vilkåret skal også gjelde for en erklæring utstedt i samsvar med nr. 3.

Artikkel 20

Attester vedrørende økonomisk evne

Dersom en medlemsstat krever at dens borgere skal oppfylle visse vilkår med hensyn til økonomisk evne i tillegg til dem som er fastsatt i artikkel 7, skal medlemsstaten godta som tilstrekkelig bevis for andre medlemsstaters borgere en attest utstedt av en vedkommende myndighet i den eller de medlemsstatene der transportlederen eller andre relevante personer sist hadde sitt bosted, der det fastslås at disse vilkårene er oppfylt. En slik attest skal omhandle de særlige opplysningene som den nye etableringsmedlemsstaten vektlegger.

Artikkel 21

Kompetansebevis

1. Medlemsstatene skal godkjenne som tilstrekkelig bevis på faglig dyktighet en attest som er i samsvar med attestmalen i vedlegg III, og som er utstedt av den myndigheten eller det organet som er behørig godkjent for formålet.

2. En attest utstedt før 4. desember 2011 som bevis på faglig dyktighet i henhold til de bestemmelsene som gjaldt fram til den datoen, skal betraktes som likeverdig med en attest som er i samsvar med attestmalen i vedlegg III, og skal godkjennes som bevis på faglig dyktighet i alle medlemsstater. Medlemsstatene kan kreve at innehavere av kompetansebevis som gjelder bare for nasjonal transport, består eksamenene omhandlet i artikkel 8 nr. 1 eller deler av disse.

KAPITTEL VI

SLUTTBESTEMMELSER

Artikkel 22

Sanksjoner

1. Medlemsstatene skal fastsette regler om hvilke sanksjoner som får anvendelse ved overtredelse av bestemmelsene i denne forordning, og treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at de gjennomføres. De fastsatte sanksjonene skal være virkningsfulle, stå i forhold til overtredelsen og virke avskrekkende. Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om disse bestemmelsene innen 4. desember 2011 og straks underrette Kommisjonen om eventuelle senere endringer av dem. Medlemsstatene skal sikre at alle slike tiltak anvendes uten forskjellsbehandling med hensyn til nasjonalitet eller foretakets etableringssted.

2. Sanksjonene omhandlet i nr. 1 skal særlig omfatte suspensjon av tillatelsen til å utøve veitransportørrykret, tilbakekalling av nevnte tillatelse og erklæring av transportlederen som uegnet.

Artikkel 23

Overgangsbestemmelser

Foretak som før 4. desember 2009 har en tillatelse til å utøve veitransportørrykret, skal oppfylle bestemmelsene i denne forordning innen 4. desember 2011.

Artikkel 24

Gjensidig bistand

Vedkommende myndigheter i medlemsstatene skal samarbeide nært og yte hverandre gjensidig bistand med henblikk på anvendelse av denne forordning. De skal utveksle opplysninger om dommer og sanksjoner for eventuelle alvorlige overtredelser, og andre særlige opplysninger som forventes å ha konsekvenser for utøvelsen av veitransportørrykret, i samsvar med gjeldende bestemmelser om vern av personopplysninger.

Artikkel 25

Komitéframgangsmåte

1. Kommisjonen skal bistås av komiteen nedsatt ved artikkel 18 nr. 1 i rådsforordning (EØF) nr. 3821/85 av 20. desember 1985 om bruk av fartsskriver innen veitransport⁽¹⁾.

2. Når det vises til dette nummer, får artikkel 3 og 7 i beslutning 1999/468/EF anvendelse, samtidig som det tas hensyn til bestemmelsene i beslutningens artikkel 8.

3. Når det vises til dette nummer, får artikkel 5a nr. 1–4 og artikkel 7 i beslutning 1999/468/EF anvendelse, samtidig som det tas hensyn til bestemmelsene i beslutningens artikkel 8.

Artikkel 26

Rapportering

1. Medlemsstatene skal annethvert år utarbeide en rapport om vedkommende myndighetenes virksomhet og sende den til Kommisjonen. Rapporten skal inneholde

- a) en oversikt over sektoren med hensyn til god vandel, økonomisk evne og faglig dyktighet,
- b) antall utstedte, suspenderte og tilbakekalte tillatelser fordelt på år og type, antall erklæringer om uegnethet, og begrunnelsen for disse vedtakene,
- c) antall kompetansebevis utstedt hvert år,
- d) den viktigste statistikken om de nasjonale elektroniske registrene og vedkommende myndigheters bruk av dem, og
- e) en oversikt over opplysninger utvekslet med andre medlemsstater i henhold til artikkel 18 nr. 2, herunder det årlige antallet fastslåtte overtredelser som er meddelt andre medlemsstater, og de mottatte svarene, samt det årlige antallet anmodninger og mottatte svar i henhold til artikkel 18 nr. 3.

2. På grunnlag av rapportene omhandlet i nr. 1 skal Kommisjonen annethvert år oversende en rapport til Europaparlamentet og Rådet om utøvelsen av veitransportørrykret. Nevnte rapport skal særlig inneholde en vurdering av kvaliteten på informasjonsutvekslingen mellom medlemsstatene og en gjennomgang av de nasjonale elektroniske registrenes virkemåte og av opplysningene i dem. Rapporten skal offentliggjøres samtidig med rapporten omhandlet i artikkel 17 i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 561/2006 av 15. mars 2006 om harmonisering av visse bestemmelser på det sosiale området innen veitransport⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT L 370 av 31. 12.1985, s. 8.

⁽²⁾ EUT L 102 av 11.4.2006, s. 1.

*Artikkel 27***Liste over vedkommende myndigheter**

Hver medlemsstat skal innen 4. desember 2011 oversende Kommisjonen en liste over vedkommende myndigheter som den har utpekt til å gi tillatelse til å utøve veitransportørrket, og en liste over vedkommende myndigheter eller organer som er ansvarlige for å organisere eksamenene omhandlet i artikkel 8 nr. 1, og for å utstede eksamensbevisene. Kommisjonen skal offentliggjøre en konsolidert liste over nevnte myndigheter og organer i hele Fellesskapet, i *Den europeiske unions tidende*.

*Artikkel 28***Oversending av nasjonale tiltak**

Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de lover og forskrifter som de vedtar på det området denne

forordning omhandler, senest 30 dager etter at de er vedtatt, første gang innen 4. desember 2011.

*Artikkel 29***Oppheving**

Direktiv 96/26/EF oppheves.

*Artikkel 30***Ikrafttredelsesdato**

Denne forordning trer i kraft den 20. dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Den får anvendelse fra 4. desember 2011.

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Strasbourg 21. oktober 2009.

For Europaparlamentet

J. BUZEK

President

For Rådet

C. MALMSTRÖM

Formann

VEDLEGG I

I. LISTE OVER EMNER OMHANDLET I ARTIKKEL 8

Kunnskapen som det skal tas hensyn til når medlemsstatene skal gi offentlig godkjenning av faglig dyktighet, skal minst omfatte emnene oppført nedenfor for henholdsvis godstransport på vei og persontransport på vei. De som søker om å få utøve yrket som gods- og persontransportør på vei, må ha det nivået av kunnskap og praktisk egnethet i disse emnene som er nødvendig for å lede et transportforetak.

Det laveste kunnskapsnivået, som angitt nedenfor, kan ikke være lavere enn nivå 3 i den nivåstrukturen for opplæring som er angitt i vedlegget til rådsvedtak 85/368/EØF⁽¹⁾, det vil si det kunnskapsnivået som oppnås under obligatorisk skolegang, og som utfylles enten med yrkesrettet opplæring og teknisk tilleggsopplæring eller med ungdomsskole og videregående skole eller annen teknisk opplæring.

A. Sivilrett

Søkeren skal særlig, vedrørende gods- og persontransport på vei,

1. være fortrolig med de viktigste avtaletypene som brukes innen veitransport, og med de rettigheter og plikter som følger av disse,
2. være i stand til å inngå en rettsgyldig transportavtale, særlig med hensyn til transportvilkår,

vedrørende godstransport på vei,

3. være i stand til å vurdere et krav fra sin hovedoppdragsgiver på grunn av tap av eller skade på gods under transport, eller på grunn av sen levering av godset, og til å forstå hvordan et slikt krav virker inn på søkerens erstatningsansvar i kontraktsforhold,
4. være fortrolig med de regler og plikter som følger av CMR-konvensjonen om avtale om internasjonal transport av gods på vei,

vedrørende persontransport på vei,

5. være i stand til å vurdere et krav fra sin hovedoppdragsgiver på grunn av skade på passasjerer eller på deres bagasje som følge av en ulykke under transporten, eller et krav med hensyn til kompensasjon for forsinkelser, og til å forstå hvordan et slikt krav virker inn på søkerens erstatningsansvar i kontraktsforhold,

B. Handelsrett

Søkeren skal særlig, vedrørende gods- og persontransport på vei,

1. være fortrolig med de fastsatte vilkårene og formalitetene for utøvelse av virksomheten, de generelle pliktene som påhviler transportforetaket (registrering, arkivering osv.), og konsekvensene av konkurs,
2. ha tilstrekkelige kunnskaper om de ulike formene for handelsselskaper og reglene som gjelder for stiftelse og drift av disse.

C. Sosialrett

Søkeren skal særlig, vedrørende gods- og persontransport på vei, være fortrolig med

1. de ulike samfunnsinstitusjonenes rolle og funksjon (fagforeninger, samarbeidsråd, tillitsvalgte, arbeidsinspektører osv.) innen veitransport,
2. arbeidsgiverens trygdeforpliktelser,

⁽¹⁾ Rådsvedtak 85/368/EØF av 16. juli 1985 om samsvar mellom de kvalifikasjoner som oppnås ved yrkesrettet opplæring i medlemsstatene i De europeiske fellesskap (EFT L 199 av 31.7.1985, s. 56).

3. reglene for arbeidsavtaler som inngås med ulike kategorier av arbeidstakere ansatt i transportforetak (avtaleformer, partenes plikter, arbeidsvilkår og arbeidstid, betalt ferie, lønn, avtalebrudd osv.),
4. reglene for kjøretid, hviletid og arbeidstid, særlig bestemmelsene i forordning (EØF) nr. 3821/85, forordning (EF) nr. 561/2006, europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/15/EF⁽¹⁾ og direktiv 2006/22/EF, og de praktiske tiltakene for anvendelse av disse bestemmelsene, og
5. bestemmelsene om grunnleggende kompetanse for samt etter- og videreutdanning av førere, særlig de som følger av europaparlaments- og rådsdirektiv 2003/59/EF⁽²⁾.

D. Skatterett

Søkeren skal særlig, vedrørende gods- og persontransport på vei, være fortrolig med reglene for

1. merverdiavgift (mva.) på transporttjenester,
2. motorvognavgift,
3. skatt på visse veigående transportkjøretøyer og bompenger og veibruksavgifter for infrastruktur,
4. inntektsskatt.

E. Forretningsmessig og økonomisk ledelse av foretaket

Søkeren skal særlig, vedrørende gods- og persontransport på vei,

1. være fortrolig med regelverk og praksis med hensyn til bruk av sjekker, vekslers, egenveksler, kredittkort og andre betalingsmidler eller -metoder,
2. være fortrolig med ulike former for kreditt (bankkreditt, remburs, garantiinnskudd, pant, leasing, leie, fordringsdiskontering osv.) og de krav og forpliktelser som følger av disse,
3. vite hva en balanse er, hvordan den settes opp, og hvordan den skal tolkes,
4. være i stand til å lese og tolke et resultatregnskap,
5. være i stand til å vurdere foretakets lønnsomhet og finansielle stilling, særlig på grunnlag av økonomiske forholdstall,
6. være i stand til å sette opp et budsjett,
7. være fortrolig med foretakets kostnadselementer (faste og variable kostnader, arbeidskapital, avskrivning osv.) og kunne beregne kostnadene per kjøretøy, per kilometer, per tur eller per tonn,
8. være i stand til å lage en organisasjonsplan for foretakets samlede personell og utarbeide arbeidsplaner osv.,
9. være fortrolig med prinsippene for markedsføring, reklame og PR, herunder transporttjenester, salgsfremmende tiltak og utarbeidelse av kundemapper osv.,
10. være fortrolig med de ulike forsikringstypene i forbindelse med veitransport (ansvarsforsikring, personskadeforsikring/livsforsikring, skadeforsikring og bagasjeforsikring) og de garantier og forpliktelser som følger av disse,
11. være fortrolig med programmer for elektronisk dataoverføring innen veitransport,

vedrørende godstransport på vei,

⁽¹⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/15/EF av 11. mars 2002 om organisering av arbeidstida til personar som utfører mobilt arbeid innanfor vegtransport (EFT L 80 av 23.3.2002, s. 35).

⁽²⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2003/59/EF av 15. juli 2003 om grunnleggende kompetanse og etter- og videreutdanning for førere av visse veigående kjøretøyer for gods- eller persontransport (EUT L 226 av 10.9.2003, s. 4).

12. være i stand til å anvende reglene som gjelder for fakturering av veitransporttjenester, og kjenne betydningen og følgene av Incoterms,
13. være fortrolig med ulike kategorier av transportmedhjelpere, deres rolle og funksjon og eventuelt deres rettslige stilling,

vedrørende persontransport på vei,
14. være i stand til å anvende reglene som gjelder for takster og priser innenfor offentlig og privat persontransport,
15. være i stand til å anvende reglene som gjelder for fakturering av persontransport på vei.

F. Markedsadgang

Søkeren skal særlig, vedrørende gods- og persontransport på vei, være fortrolig med

1. gjeldende yrkesforskrifter for transport på vei for en annens regning, leie av industrikjøretøyer, utsetting av oppdrag til underleverandører, særlig reglene for yrkets offisielle organisering, tillatelser til transportvirksomhet på vei innenfor og utenfor Fellesskapet, inspeksjoner og sanksjoner,
2. reglene for etablering av et transportforetak,
3. de ulike dokumentene som kreves for å drive veitransport, og innføringen av framgangsmåter for kontroll for å sikre at godkjente dokumenter i forbindelse med hvert transportoppdrag, særlig de som gjelder kjøretøyet, føreren, godset og bagasjen, oppbevares både i kjøretøyet og i foretakets lokaler,

vedrørende godstransport på vei,

4. reglene for organisering av markedet for veitransporttjenester samt reglene for godshåndtering og logistikk,
5. grenseformaliteter, rolle og virkeområde for T-dokumenter og TIR-carneter og de plikter og det ansvar som følger av bruken av disse,

vedrørende persontransport på vei,

6. reglene for organisering av markedet for persontransport på vei,
7. reglene for innføring av persontransport på vei og utarbeidelse av transportplaner.

G. Tekniske standarder for og tekniske sider ved driften

Søkeren skal særlig, vedrørende gods- og persontransport på vei,

1. være fortrolig med reglene for vekter og dimensjoner for kjøretøyer i medlemsstatene og framgangsmåtene som skal følges i tilfeller med unormale laster som danner et unntak fra disse reglene,
2. være i stand til å velge kjøretøyer og deres komponenter (understell, motor, kraftoverføringssystem, bremseanlegg osv.) i samsvar med foretakets behov,
3. være fortrolig med formalitetene vedrørende typegodkjenning, registrering og teknisk kontroll av kjøretøyene,
4. forstå hvilke tiltak som må iverksettes for å redusere støy og bekjempe luftforurensning fra motorvogner som følge av eksosutslipp,
5. være i stand til å utarbeide regelmessige vedlikeholdsplaner for kjøretøyene og deres utstyr,

vedrørende godstransport på vei,

6. være fortrolig med ulike typer laste- og lasthåndteringsinnretninger (baklemmer, containere, paller osv.) og kunne innføre framgangsmåter og utgi instruksjoner for lastning og lossing av gods (lastfordeling, stabling, stuing, blokkering, tetting osv.),
7. være fortrolig med ulike teknikker for kombinert transport med «piggy-back»- og horisontalinnlastning (Ro-Ro),
8. være i stand til å gjennomføre framgangsmåter for å oppfylle bestemmelsene om transport av farlig gods og avfall, særlig de som følger av direktiv 2008/68/EF⁽¹⁾ og forordning (EF) nr. 1013/2006⁽²⁾,
9. være i stand til å gjennomføre framgangsmåter for å oppfylle bestemmelsene om transport av bederlige matvarer, særlig de som følger av avtalen om internasjonal transport av lett bederlige matvarer, og om spesialutstyr som skal nyttes til slik transport (ATP),
10. være i stand til å gjennomføre framgangsmåter for å oppfylle bestemmelsene om transport av levende dyr.

H. Trafikksikkerhet

Søkeren skal særlig, vedrørende gods- og persontransport på vei,

1. vite hvilke kvalifikasjoner som kreves for førere (fører kort, helseattester, egnethetsattester osv.),
2. være i stand til å treffe de nødvendige tiltak for å sikre at førere overholder gjeldende trafikkregler, forbud og restriksjoner i ulike medlemsstater (fartsgrenser, forkjøringsrett, restriksjoner for stans og parkering, regler om lysbruk, veiskilting osv.),
3. være i stand til å utarbeide instruksjoner for førere for å kontrollere i hvilken grad de overholder sikkerhetskravene med hensyn til kjøretøyenes tilstand, deres utstyr og last samt forebyggende tiltak som må iverksettes,
4. være i stand til å fastsette framgangsmåter som skal følges i forbindelse med ulykker, og kunne gjennomføre hensiktsmessige framgangsmåter for å hindre gjentakelse av ulykker eller alvorlige trafikkovertridelser,
5. være i stand til å gjennomføre framgangsmåter for tilfredsstillende sikring av gods og være fortrolig med de tilhørende teknikkene,

vedrørende persontransport på vei,
6. ha grunnleggende kunnskaper om veinettets utforming i medlemsstatene.

II. ORGANISERING AV EKSAMEN

1. Medlemsstatene skal organisere en obligatorisk skriftlig eksamen som de kan supplere med en frivillig muntlig eksamen, for å fastslå om de som søker om tillatelse til å utøve veitransportyrket, har nådd det påkrevde kunnskapsnivået i emnene oppført i del I, særlig evnen til å bruke instrumentene og teknikkene som er forbundet med disse emnene, og til å ivareta det tilhørende ledelses- og koordineringsansvaret.
 - a) Den obligatoriske skriftlige eksamen skal bestå av to prøver, nærmere bestemt
 - i) skriftlige spørsmål som består av enten flervalgsspørsmål (hvert med fire mulige svar), spørsmål som krever direkte svar, eller en kombinasjon av begge systemer,
 - ii) skriftlige øvelser / studier av enkelttilfeller.Hver prøve skal ha en varighet på minst to timer.
 - b) Ved organisering av en muntlig eksamen kan medlemsstatene sette som en forutsetning for å delta at den skriftlige eksamen er bestått.

⁽¹⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2008/68/EF av 24 september 2008 om landtransport av farlig gods (EUT L 260 av 30.9.2008, s. 13).

⁽²⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1013/2006 av 14. juni 2006 om bortkjøring av avfall (EUT L 190 av 12.7.2006, s. 1).

2. Dersom medlemsstatene også organiserer en muntlig eksamen, skal de for hver av prøvene sørge for å vekte poengene med minst 25 % og høyst 40 % av det samlede antallet poeng som skal gis.

Dersom medlemsstatene bare organiserer en skriftlig eksamen, skal de for hver av prøvene sørge for å vekte poengene med minst 40 % og høyst 60 % av det samlede antallet poeng som skal gis.

3. For alle prøvene skal søkerne oppnå et gjennomsnitt på minst 60 % av det samlede antallet poeng som gis, og for hver prøve skal det oppnås minst 50 % av det samlede antallet mulige poeng. En medlemsstat kan redusere dette kravet fra 50 % til 40 % i bare én prøve.
-

*VEDLEGG II***Sikkerhetskjenntegn ved kompetansebeviset**

Kompetansebeviset skal ha minst to av følgende sikkerhetskjenntegn:

- et hologram,
 - spesielle fibrer i papiret som blir synlige under UV-lys,
 - minst én mikrotrykklinje (bare synlig med et forstørrelsesglass og ikke mulig å kopiere med kopimaskiner),
 - følbare tegn, symboler eller mønstre,
 - dobbelt nummerering: serienummer og utgavenummer,
 - en bunntegning med fine guillochemønstre og iristrykk.
-

VEDLEGG III

Mal for kompetansebevis

DET EUROPEISKE FELLESSKAP

(Kraftig beige-farget (Pantone) cellulosepapir, format DIN A4, 100 g/m² eller mer)

(Tekst på det eller de offisielle språkene i medlemsstaten som utsteder beviset)

Den aktuelle medlemsstatens nasjonalitetsmerke⁽¹⁾Navn på vedkommende myndighet eller organ⁽²⁾KOMPETANSEBEVIS INNENFOR VEITRANSPORT/PERSONTRANSPORT⁽³⁾

Nr.

Vi

bekrefter herved at⁽⁴⁾

født i

har bestått den eksamen (år: ...; semester: ...)⁽⁵⁾ som kreves for å bli tildelt kompetansebeviset innenfor godstransport/persontransport på vei⁽³⁾ i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1071/2009 av 21. oktober 2009 om etablering av felles regler med hensyn til vilkårene som må oppfylles for å få adgang til å utøve yrket som transportør på vei⁽⁶⁾.

Dette sertifikatet er et tilstrekkelig bevis på faglig dyktighet som omhandlet i artikkel 21 i forordning (EF) nr. 1071/2009.

Utstedt i, den⁽⁷⁾

(1) Medlemsstatenes nasjonalitetsmerker er: (B) Belgia, (BG) Bulgaria, (CZ) Den tsjekkiske republikk, (DK) Danmark, (D) Tyskland, (EST) Estland, (IRL) Irland, (GR) Hellas, (E) Spania, (F) Frankrike, (I) Italia, (CY) Kypros, (LV) Latvia, (LT) Litauen, (L) Luxembourg, (H) Ungarn, (MT) Malta, (NL) Nederland, (A) Østerrike, (PL) Polen, (P) Portugal, (RO) Romania, (SLO) Slovenia, (SK) Slovakia, (FIN) Finland, (S) Sverige og (UK) Det forente kongerike.

(2) Myndighet eller organ som på forhånd er utpekt av hver av medlemsstatene i Det europeiske fellesskap til å utstede dette beviset.

(3) Stryk det som ikke passer.

(4) Etternavn og fornavn, fødselssted og -dato.

(5) Stryk det som ikke passer.

(6) EUT L 300 av 14.11.2009, s. 51.

(7) Signatur og stempel til vedkommende myndighet eller organ som utsteder beviset.

VEDLEGG IV

De alvorligste overtredelsene i henhold til artikkel 6 nr. 2 bokstav a)

1. a) Grensene for lengste tillatte kjøretid i løpet av en uke eller to uker overskrides med 25 % eller mer.
b) Grensene for lengste tillatte kjøretid i løpet av en daglig arbeidsperiode overskrides med 50 % eller mer uten pause, eller uten en sammenhengende hviletid på minst 4,5 timer.
 2. Manglende fartsskriver og/eller hastighetsbegrenser, bruk av en ulovlig innretning som kan endre fartsskriverens og/eller hastighetsbegrenserens registreringer, eller forfalskning av diagramskiver eller opplysninger som lastes ned fra fartsskriveren og/eller sjåførkortet.
 3. Kjøring uten gyldig teknisk bevis, dersom et slikt dokument kreves i henhold til fellesskapsretten, og/eller kjøring med en svært alvorlig mangel ved blant annet bremseanlegg, styringssystem, hjul/dekk, fjæring eller understell som utgjør en slik umiddelbar fare for trafikksikkerheten at det fører til en beslutning om å ta kjøretøyet ut av trafikk.
 4. Transport av farlig gods som det er forbudt å transportere, eller transport av slikt gods i forbudt eller ikke godkjent emballasje, eller uten at godset identifiseres på kjøretøyet som farlig gods, slik at liv eller miljøet utsettes for så stor fare at det fører til en beslutning om å ta kjøretøyet ut av trafikk.
 5. Transport av passasjerer eller gods uten at føreren har gyldig førerkort, eller transport utført av et foretak som ikke har gyldig fellesskapslisens.
 6. Kjøring med et forfalsket sjåførkort eller med et kort som ikke tilhører føreren eller er ervervet på grunnlag av falske erklæringer og/eller forfalskede dokumenter.
 7. Transport av gods med en masse som overstiger største tillatte totalmasse med 20 % eller mer for kjøretøyer med en tillatt totalvekt på over 12 tonn, og med 25 % eller mer for kjøretøyer med en tillatt totalvekt på inntil 12 tonn.
-